

Conquesta, imposició i colonització

Andreu Salom i Mir

La llei del més fort i la conquesta militar constitueixen un camp de molta trajectòria que interpreta taxativament i clara la imposició d'un poder amb la força ferma i suficient d'expandir-se i ocupar altres llocs i espais que cobeja, sempre amb la intenció de fer-se'ls seus i anul·lar-ne la voluntat de resistència. Els exemples d'aqueix tall són tan abundants, fins i tot avui, que fora increïblement prolix detallar casos de vulneració del dret internacional. No em referiré ací a situacions actuals de conflictivitat bèl·lica ben palesa, sinó a una altra de molt més propera en l'espai, encara que ja llunyana en el temps, els efectes i conseqüències de la qual condicionen granment la nostra vida diària, tant personal com col·lectiva, per bé que sovint no en som prou conscients.

Quan les tropes castellanes arriben a la nostra terra i s'emparen del nostre país a començaments del segle XVIII, envaint i ocupant tota la Corona catalanoaragonesa, els invasors comencen a imposar-nos les seves estructures i formes de govern per tal de controlar la vida del país en tots els aspectes. Començaven a

consolidar els fonaments —que ja havien començat a posar en el segle XV— per a assimilar i anorrear la nació catalana. La persecució política anà lligada, ineluctablement, a la persecució lingüística, cosa que els ha tingut ben ocupats fins als nostres dies. Per bé que en els dos primers segles de l'ocupació els castellans-espanyols no reeixiren en la bilingüïtzació massiva dels catalans, la dictadura genocida franquista, amb mitjans més moderns i eficaços, se'n sortí completament, fins al punt que s'està produint l'assimilació lingüística dels catalanoparlants, en tant que ja no queden monolingües en llengua catalana —observem que en llengua castellana n'hi ha molts milions—. Aquesta ideologia *supremacista* i imperialista ha fet realitat, doncs, una subordinació i una colonització del nostre país per part d'un Estat espanyol (dit Regne d'Espanya) que té per objectiu principal desnacionalitzar i fer desaparèixer totalment la nació catalana i la nostra llengua, per tal de convertir-la en un simple apèndix, eixorc i obedient, del seu projecte nacional fagocitador.

El Regne d'Espanya ha deixat ben clar en multitud d'ocasions que el seu gran enemic és Catalunya, i totes les seves polítiques van sempre dirigides a assimilar-la i integrar-la dins el seu propi projecte, radicalment diferent del català en tots els aspectes. Per a aconseguir aquesta assimilació, tot s'hi val, car el dret de conquesta els atorga, segons ells, via lliure per a desenvolupar i dur a terme totes aquelles estratègies necessàries que només poden ésser pròpies d'un imperi o d'una dictadura —per molta carcassa democràtica constitucionalista que es vulguin arrogar—, com ara la violència i el militarisme, la guerra bruta, el terrorisme d'estat, l'espionatge, etc. La «sagrada unitat de la pàtria espanyola» és l'únic realment important, el que cal preservar tostemps. D'aquí venen tots els infortunis i tots els mals. ■

